# DZIENNIK URZĘDOWY
## MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 22 grudnia 1959 r. Nr 23* Poz. 127—131

**TREŚC:**



**127.**

**ZARZĄDZENIE nr 321 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH**

z dnia 26 listopada 1959 r.

**w sprawie powołania i trybu działania Komisji Wynalazczości w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.**

(znak: TB 10/1090/59)

§ 1. 1. Na podstawie uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resórtowych i wynagradzania za udział w posiedzeniach (Mon. Pol. nr A-30, poz. 442) powołuje się Komisję Wynalazczości zwaną dalej „Komisją".

2. Komisja działa w dwóch zespołach.

1) jeden przy Departamencie Techniki Budowlanej dla spraw projektów racjonalizatorskich jednostek budownictwa,
2) drugi przy Departamencie Technologii, Górnictwa i Geologii dla spraw projektów racjonalizatorskich jednostek przemysłu materiałów budowlanych.

§ 2. Do zadań Komisji należy:

1) ocena projektów racjonalizatorskich zgłaszanych przez naczelnych inżynierów lub dyrektorów zjednoczeń (zarządów), w ramach których projekt ma być realizowany i stawianie wniosków co do wysokości wynagrodzenia dla twórców projektów (§ 25 ust. 4 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie zasad organizacji wynalazczości pracowniczej — Mon. Pol. nr 122, poz. 1599),
2) rozpatrywanie odwołań od decyzji dyrektora zjednoczenia (zarządu) w przypadku odrzucenia projektu racjonalizatorskiego lub przyznania nieodpowiadającego twórcy wynagrodzenia, jeżeli twórcą jest naczelny inżynier lub dyrektor przedsiębiorstwa, w którym projekt znajdzie zastosowanie (§ 52 zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r.).
3) rozpatrywanie skarg, zażaleń i wniosków o uchylenie przez Ministra w trybie nadzoru decyzji dotyczących wynalazczości,
4) ocena projektów racjonalizatorskich przeznaczonych do rozpowszechnienia, stawianie wniosków w przedmiocie ich rozpowszechnienia oraz wyznaczenia właściwego zakładu pracy do oceny projektów racjonalizatorskich interesujących kilka zakładów pracy nadzorowanych przez różne zjednoczenia (zarządy) — § 11 ust. 1 pkt. 2) zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 10 grudnia 1955 r.,
5) stawianie wniosków w sprawie udzielania twórcom projektów racjonalizatorskich zezwoleń na zgłoszenie przez nich wynalazków do opatentowania we własnym imieniu lub na przepisanie na rzecz twórcy praw ze zgłoszenia wynalazków do opatentowania albo praw z patentu udzielonego na wynalazek (art. 14 dekretu o wynalazczości pracowniczej z dnia 12 grudnia 1950 r. — Dz. U. z 1956 r. nr 3, poz. 21),
6) stawianie wniosków w sprawie przydatności i możliwości wykorzystania w resorcie niepracowniczych patentów i wzorów użytkowych (§ 4 ust. 1 zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 316 z dnia 8 sierpnia 1951 r. w sprawie wykorzystania opatentowanych wynalazków — Biul. PKPG Nr 22, poz. 232) oraz w sprawie udzielania przedsiębiorstwom zezwoleń na zawieranie z właścicielami niepracowniczych patentów lub wzorów użytkowych umów o nabycie lub umów licencyjnych

* Ostatni nr w 1959 r.

o wykonywanie wynalazków (pismo okólne Przewodniczącego PKPG Nr 6 z dnia 20 marca 1952 r. w sprawie niepracowniczych wynalazków i wzorów użytkowych mających znaczenie dla gospodarki narodowej — Biul. PKPG Nr 11, poz. 71),

7) rozpatrywanie wniosków w przypadkach, gdy twórcą projektu racjonalizatorskiego jest naczelny inżynier lub dyrektor przedsiębiorstwa, w którym projekt znajdzie zastosowanie, jeśli przedmiotem tych wniosków jest:
   a) zatwierdzenie wynagrodzenia od 10 000 zł a przy wynagrodzeniach szacunkowych od 5 000 zł wzwyż (§ 32 ust. 1 uchwały nr 911 Rady Ministrów z dnia 12 listopada 1955 r. w sprawie zasad wynagradzania twórców pracowniczych wynalazków, wzorów użytkowych, udoskonaleń technicznych i usprawnień — Mon. Pol. Nr 122, poz. 1597),
   b) ustalenie wynagrodzenia dla twórcy projektu lub podwyższenie wynagrodzenia do 300% w przypadkach określonych §§ 10, 11 i 14 cytowanej wyżej uchwały nr 911,

8) przygotowanie wniosków dla Ministra w przypadkach określonych w pkt. 7 lit. b), gdy twórcą projektu racjonalizatorskiego jest naczelny inżynier lub dyrektor zjednoczenia (zarządu), w ramach którego projekt ma być realizowany,

9) rozpatrywanie wniosków w przypadkach, gdy twórcą projektu racjonalizatorskiego, realizowanego przez przedsiębiorstwo podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych jest pracownik centrali Ministerstwa jeśli przedmiotem tych wniosków jest:
   a) zatwierdzenie wynagrodzenia dla twórcy projektu niezależnie od jego wysokości,
   b) podwyższenie wynagrodzenia dla twórcy projektu do 300% lub ustalenie wynagrodzenia w przypadkach określonych §§ 10, 11 i 14 cytowanej wyżej uchwały nr 911,

10) udzielanie opinii i stawianie wniosków we wszystkich innych sprawach z zakresu wynalazczości i racjonalizacji wymagających decyzji Ministra lub dyrektora departamentu.

§ 3. W skład Zespołu wchodzą:

Wicedyrektor Departamentu — jako przewodniczący, główny specjalista lub technolog jako zastępca przewodniczącego, oraz jako członek naczelnik wydziału lub st. inspektor wynalazczości. Ponadto w skład Zespołu mogą wchodzić na zaproszenie przewodniczącego przedstawiciele instytutów i biur projektów. Mogą być zapraszani na posiedzenia Zespołu w miarę potrzeby przedstawiciel zainteresowanego zjednoczenia lub jednostki równorzędnej i zakładu, w którym projekt ma być lub jest realizowany.

§ 4. 1. W posiedzeniach Zespołów mogą brać udział rzeczoznawcy zaproszeni w miarę potrzeby przez przewodniczącego Zespołu.

2. Na posiedzenie Zespołu może być zaproszony w celu udzielenia wyjaśnień twórca projektu, który nie bierze udziału w obradach Zespołu.

3. Przewodniczący Zespołu w razie potrzeby może wyznaczyć koreferentów zarówno z grona członków zespołu jak również spoza jego grona.

§ 5. 1. Posiedzenia Zespołu zwołuje przewodniczący Zespołu w miarę potrzeby.

2. Zespół wydaje opinie w formie uchwały.

3. Uchwały zapadają większością głosów, a w razie równości decyduje głos przewodniczącego.

4. Uchwały i wnioski podpisuje przewodniczący.

5. Do ważności uchwał potrzebna jest obecność przynajmniej trzech członków Zespołu, w tym przewodniczącego lub jego zastępcy.

§ 6. Uchwały wraz z odpowiednimi wnioskami do zatwierdzenia przedstawia Przewodniczący Zespołu:
a) właściwemu Wiceministrowi w przypadkach, o których mowa w § 2 pkt 1), 2), 3), 5), 6), 7), 8) i 9),
b) Dyrektorowi Departamentu — w sprawach, o których mowa w § 2 pkt 4).

§ 7. Wydatki związane z opracowaniem zleconych zgodnie z obowiązującymi przepisami koreferatów i opinii rzeczoznawców będą pokrywane z budżetu Ministerstwa.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 26 listopada 1959 r.

MINISTER
**St. Pietrusiewicz**

**128.**

**ZARZĄDZENIE nr 331 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH**

z dnia 15 grudnia 1959 r.

**w sprawie trybu ustalania norm zużycia materiałów.**

(Znak: TGG/TP2-01/59)

W związku z przepisami § 2 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 27 kwietnia 1957 r. w sprawie norm zużycia materiałów. (Mon. Pol. nr 33, poz. 224 zarządza się, co następuje:

§ 1. Normą zużycia materiałów jest ustalenie maksymalnej ilości materiałów potrzebnej do wykonania jednostki produkcji lub jednostki innych zadań planowych w określonych warunkach.

§ 2. 1. Normy zużycia materiałów z uwagi na znaczenie materiałów objętych tymi normami dzieli się na grupy norm:
A — normy zatwierdzane przez dyrektorów zjednoczeń przemysłów i dyrektorów wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych,
B — normy zatwierdzane przez dyrektorów przedsiębiorstw.

2. Normy zużycia materiałów grupy A obejmują materiały podstawowe dla danego przemysłu oraz materiały importowane.

3. Podziału norm zużycia materiałów na grupy dokonują dyrektorzy zjednoczeń przemysłów i dyrektorzy wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych. Przy podziale należy uwzględnić znaczenie materiału dla produkcji lub wykonania innych zadań planowych.

§ 3. 1. Normy zużycia materiałów ustala się na okres roku objętego planem.

2. W przypadku powstania możliwości obniżenia normy w ciągu roku, dyrektorzy zjednoczeń przemysłów i wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych lub dyrektorzy przedsiębiorstw mają obowiązek zarządzić natychmiast stosowanie obniżonej normy bez względu na to, do której grupy norma została zaliczona.

§ 4. Normy zużycia materiałów należy opracowywać zgodnie z zasadami, określonymi w instrukcji o normowaniu zużycia materiałów, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 lipca 1955 r., w sprawie zasad normowania zużycia materiałów w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Mon. Pol. Nr 67, poz. 865).

§ 5. 1. Projekty norm zużycia materiałów opracowują przedsiębiorstwa i składają jednostkom nadrzędnym wnioski o zatwierdzenie, gdy chodzi o normy grupy A.

2. Dyrektor przedsiębiorstwa lub zakładu zarządza wstępne stosowanie tych projektów do czasu zatwierdzenia norm przez upoważnione do tego jednostki nadrzędne.

§ 6. 1. Normy zużycia materiałów stanowią podstawę do racjonalnej gospodarki materiałami i powinny uwzględniać obniżkę kosztów własnych, zmniejszenie deficytu materiałowego, oszczędność dewiz, dobrą jakość produkcji. Normy zużycia materiałów stanowią również podstawę do opracowania projektu planu zaopatrzenia w części zużycia materiałów do produkcji. W razie niezatwierdzenia normy przed terminem opracowania projektu planu zaopatrzenia, projekt ten należy opracować na podstawie projektów odpowiednich norm.

2. W przypadkach określonych w instrukcji, o której mowa w § 4, projekty planów zaopatrzenia mogą być opracowane na podstawie statystycznych norm zużycia materiałów, ustalonych zgodnie z tą instrukcją.

§ 7. Zjednoczenia przemysłów i wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego materiałów budowlanych zobowiązane są do nadsyłania do Departamentu Technologii, Górnictwa i Geologii:

1) planu tematyki norm zużycia materiałów przewidzianych do opracowania i zatwierdzenia w danym roku a do stosowania w roku następnym — w terminie do dnia 15 kwietnia danego roku.

2) wykazu zatwierdzonych norm zużycia materiałów, które będą stosowane w roku następnym — w terminie do dnia 30 września danego roku.

§ 8. W wykazach, o których mowa w § 7, pkt 2, należy podawać:

1) numer normy,
2) nazwę materiału,
3) nazwę wyrobu,
4) jednostkę miary (odniesienia),
5) ilości materiału (średnio-ważone).

§ 9. 1. W każdym przedsiębiorstwie obowiązanym do stosowania norm zużycia materiałów, powinien być prowadzony system rozliczania materiałów w poszczególnych fazach procesu technologicznego, umożliwiający sprawdzenie bieżącego stosowania norm.

2. Kontrolę wprowadzania i stosowania zatwierdzonych i obowiązujących norm zużycia materiałów, sprawują zjednoczenia przemysłów i wojewódzkie zjednoczenia przemysłu terenowego materiałów budowlanych.

§ 10. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie w przemyśle materiałów budowlanych w zjednoczeniach:

Przemysłu Cementowego
Przemysłu Wapienniczego i Gipsowego
Przemysłu Ceramicznego
Przemysłu Izolacji Budowlanej
Przemysłu Ceramiki Budowlanej
Przemysłu Silikatowego
Przemysłu Szklarskiego
Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych
Przemysłu Kamienia Budowlanego
Przemysłu Okuć i Instalacji Budowlanej
Przemysłu Betonów
oraz w:
Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Remontowych Maszyn i Urządzeń Budownictwa
Zjednoczonych Zakładach Stolarki Budowlanej
Przedsiębiorstwie Geologicznym Surowców Skalnych
Biurze Techniczno-Usługowym
Składnicy Artykułów Technicznych i Odzieżowych
i wojewódzkich zjednoczeniach przemysłu terenowego materiałów budowlanych.

§ 11. 1. W celu opracowywania, analizowania i opiniowania norm zużycia materiałów, proponowanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w zjednoczeniach, oraz koordynacji prac w tym zakresie w przedsiębiorstwach, dyrektorzy zjednoczeń przemysłów i wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych, w których takie komisje nie działają, mogą powołać w zjednoczeniach komisje oceny projektów norm zużycia materiałów.

2. Skład i zadania komisji określą dyrektorzy zjednoczeń przemysłów i wojewódzkich zjednoczeń przemysłu terenowego materiałów budowlanych.

§ 12. Tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia:

1) zarządzenie nr 104 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 19 maja 1953 r. w sprawie opracowania przez jednostki podległe Ministerstwu Przemysłu Materiałów Budowlanych technicznych norm zużycia materiałów w ramach prac przygotowawczych do NPG na 1954 rok,

2) zarządzenie nr 105 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 19 maja 1953 r. w sprawie powołania w Centrali Ministerstwa Przemysłu Materiałów Budowlanych, Zespołu pracowników dla opracowania technicznych norm zużycia,

3) zarządzenie nr 175 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 września 1955 roku w sprawie powołania w Centrali Ministerstwa Komisji Oceny Projektów Norm Zużycia,

4) zarządzenie nr 39 Ministra Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 28 lutego 1955 r. w sprawie wprowadzania i stosowania norm technicznych resortowych „RN", zakładowych „ZN", technicznych norm zużycia „TNZ", warunków technicznych „WT" w resorcie przemysłu materiałów budowlanych. (Dz. Urz. MPMB nr 2, poz. 7).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1959 r.

MINISTER
wz J. Grzymek

129.

## ZARZĄDZENIE nr 334 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 18 grudnia 1959 r.

**w sprawie funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1959/1960 w podległych radom narodowym przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, produkcji pomocniczej oraz sprzętu i transportu, nad którymi zwierzchni nadzór sprawuje Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.**

(znak: ZBT/59)

Na podstawie rozporządzeń Rady Ministrów:

— z dnia 26 lutego 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, geologicznych i samodzielnych oddziałach wykonawstwa inwestycyjnego (Dz. U. nr 20, poz. 125),

— z dnia 24 marca 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych rozliczających się z budżetem terenowym (Dz. Urz. nr 29, poz. 173),

— z dnia 18 lutego 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach transpor-

tu samochodowego (Dz. Urz. nr 17, poz. 93),

zarządza się, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwach, podległych radom narodowym, nad którymi zwierzchni nadzór sprawuje Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, zaliczonych do rodzaju przedsiębiorstw budowlano-montażowych, produkcji pomocniczej oraz sprzętu i transportu, działających na zasadach rozrachunku gospodarczego i rozliczających się z budżetem terenowym, tworzy się fundusz zakładowy na rok gospodarczy 1959/1960.

§ 2. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe planowo rentowne dokonują odpisów na fundusz zakładowy od osiągniętego zysku na zasadach, określonych w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1959 r., według niżej podanych stawek, uzgodnionych z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:

— przedsiębiorstwa ogólno-budowlane 51%
— przedsiębiorstwa instalacyjne 39%

§ 3. Przedsiębiorstwa produkcji pomocniczej dokonują odpisów na fundusz zakładowy na zasadach i według stawek, określonych w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24 marca 1959 r.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa sprzętu i transportu dokonują odpisów na fundusz zakładowy na zasadach i według stawek, określonych w powołanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1959 r.

2. W związku z wprowadzeniem od dnia 1 stycznia 1959 r. Resortowej Taryfy Transportu Samochodowego i Spedycji, przedsiębiorstwa transportowe zgodnie z § 5 rozporządzenia powołanego w ust. 1, porównują faktycznie osiągnięty wynik działalności gospodarczej z wynikiem planowanym.

§ 5. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1959 r.

MINISTER
**St. Pietrusiewicz**

## 130.

## PROTOKÓŁ DODATKOWY

z dnia 22 grudnia 1959 r.

**do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie dodatków za pracę wykonywaną w warunkach szkodliwych dla zdrowia, niebezpiecznych i uciążliwych.**

§ 1. W tabeli dodatków za pracę wykonywaną w warunkach szkodliwych dla zdrowia, niebezpiecznych i uciążliwych, stanowiącej załącznik nr 8 do Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie z dnia 15 marca 1958 r. dodaje się w części A pkt 11 o następującym brzmieniu:

„11. Ołowienie przedmiotów metalowych na gorąco, lutowanie ołowiu i szlifowanie ołowiu 1.00 zł."

§ 2. Protokół dodatkowy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1960 r.

MINISTER
BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
**St. Pietrusiewicz**

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU ZAWODOWEGO
PRACOWNIKÓW BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU
MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
**F. Raduszyński**

## 131.

## ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH oraz GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 10 grudnia 1959 r.

**w sprawie stosowania rur betonowych i żelbetowych w budownictwie sieci kanalizacyjnych.**

W związku z istniejącym i stale wzrastającym niedoborem kamionki kanalizacyjnej zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy budowie sieci kanalizacyjnych należy stosować w jak najszerszym zakresie we wszystkich przypadkach technicznie uzasadnionych — rury betonowe.

§ 2. Warunki stosowania rur betonowych w budowie sieci kanalizacyjnych zawiera tymczasowa instrukcja stosowania rur betonowych przy budowie kanalizacji, stanowiąca załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 3. 1. Zobowiązuje się Biuro Projektów Budownictwa Komunalnego w Katowicach do opracowania w porozumieniu ze Zjednoczeniem Przemysłu Betonów podległym Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Departamentem Gospodarki Mieszkaniowej w Ministerstwie Gospodarki Komunalnej w terminie do dnia 31 stycznia 1960 r. katalogu rur betonowych zbrojonych wirowanych, mogących mieć zastosowanie do budowy kanałów na większych głębokościach oraz katalogu rur betonowych kielichowych z wykładziną kamionkową.

2. Katalog, o którym mowa w ust. 1, powinien stać się podstawą szerszego projektowania kanalizacji z tych rur oraz umożliwić ich seryjną produkcję.

3. Zlecenie na opracowanie katalogu wyda Departament Techniki Budowlanej w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 4. Wydziały gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydiów rad narodowych opracują wytyczne dla przedsiębiorstw produkcji pomocniczej podległych radom narodowym, w sprawie uwzględnienia w planach produkcyjnych tych przedsiębiorstw na rok 1960 uruchomienia z dniem 30 czerwca 1960 r. produkcji rur betonowych kielichowych z wykładziną kamionkową w przypadkach, gdy w przedsiębiorstwach tych istnieje możliwość uruchomienia takiej produkcji.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1959 r.

MINISTER
GOSPODARKI
KOMUNALNEJ
**St. Sroka**

MINISTER BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW
BUDOWLANYCH
wz **W. Kopeć**

Załącznik do zarządzenia Ministrów: Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Gospodarki Komunalnej z dnia 10 grudnia 1959 r.

## TYMCZASOWA INSTRUKCJA

**stosowania rur betonowych przy budowie sieci kanalizacyjnych**

1. Wobec deficytu rur kamionkowych, potrzebnych do budowy przewodów kanałowych, należy zwiększyć stosowanie rur betonowych lub żelbetowych we wszystkich

przypadkach, w których warunki techniczne na to pozwalają.

2. Rury betonowe klasy I według klasyfikacji normy PN-56/B-14070 mogą być stosowane do budowy:
   1) przykanalików domowych przy kanalizacji ogólnospławnej i rozdzielczej,
   2) sieci kanałów wewnątrz osiedli,
   3) sieci kanałów ulicznych, do których nie są wpuszczane z zakładów przemysłowych ścieki, zawierające składniki lub związki chemiczne albo wydzielające gaz, korozyjnie działające na beton rur.
3. Rury betonowe używane do budowy przewodów kanalizacyjnych odprowadzających wody opadowe, powinny odpowiadać warunkom technicznym określonym normą PN-56/B-14070, przy zastosowaniu cementu portlandzkiego „350".
4. Rury betonowe kielichowe używane do budowy przewodów kanalizacyjnych, odprowadzających ścieki domowe (sanitarne) powinny odpowiadać normie PN-56/B 14070 przy zastosowaniu cementu hutniczego, glinowego lub innego odpornego na korozyjny wpływ siarczanów, siarkowodoru, kwasu węglowego i kwasów humusowych, zawartych w ściekach i wodach gruntowych.
5. Do budowy kanałów na większych głębokościach z rur o średnicy powyżej 300 mm powinny być stosowane rury betonowe wirowane zbrojone o odpowiedniej wytrzymałości, zaprojektowane lub sprawdzone na podstawie obliczeń statycznych.
6. Wskazanym jest używanie rur betonowych kielichowych, wyłożonych kamionkowymi wykładzinami, w celu uzyskania śliskiej powierzchni spodu rury przy małych spadkach, jak również w celu zwiększenia wytrzymałości na ścieranie przy dużych spadkach.
7. Wszystkie rury betonowe i żelbetowe stosowane w kanalizacji, powinny być dodatkowo zabezpieczone przed korozją przez dwustronne powleczenie izolującą warstwą asfaltową.
8. Rury betonowe stosowane w kanalizacji sanitarnej powinny być zaopatrzone w wyraźną, trwałą cechę ustaloną normą PN-56/B-14070 z zaznaczeniem, z jakiego cementu są wyprodukowane. Dotyczy to rur wykonanych z cementu glinowego, hutniczego i innych, odpornych na korozję.
9. W przypadku budowy kanałów z rur betonowych w zastępstwie rur kamionkowych — należy przy odbiorze robót bezwzględnie przeprowadzać próbę wodną szczelności złącz przewodu, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

---

## KOMUNIKAT

## O ORZECZENIACH RESORTOWEJ KOMISJI ARBITRAŻOWEJ

1. Podstawa do obciążenia inwestora dodatkiem za pracę w warunkach uciążliwych dla zdrowia.

Resortowa Komisja Arbitrażowa orzeczeniem z dnia 23 czerwca 1959 r. oddaliła wniosek powoda.

z uzasadnienia

Powód — generalny wykonawca dochodzi od pozwanego — inwestora 196.184.—zł tytułem należności za wypłacany pracownikom w okresie 1957 r. 10% dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

Powód powołuje się na pisma Miejskiego Inspektoratu Sanitarnego z dnia 11 kwietnia 1957 r., stwierdzające istnienie uciążliwości szkodliwych dla zdrowia oraz zawierające opinię, że pracownikom pracującym przy budowie można przydzielić dodatek za pracę szkodliwą, oraz na protokół z dnia 14 sierpnia 1957 r, spisany przez przedstawicieli powoda i Zarządu Okręgu Związku Zawodowego, stwierdzający, że pracownikom zatrudnionym na budowie przysługuje 10% dodatek za warunki pracy szkodliwe dla zdrowia.

Pozwany wniósł o oddalenie wniosku zarzucając, że w myśl wyjaśnień Ministerstwa Zdrowia, zawartych w piśmie z dnia 25 sierpnia 1958 r., — inspektorzy sanitarni nie są uprawnieni do wydawania decyzji w zakresie przepisów płacowych, a co za tym idzie pisma Miejskiego Inspektoratu Sanitarnego, na które powołuje się powód nie stanowią podstawy uzasadniającej roszczenie powoda.

Również, zdaniem pozwanego, nie uzasadnia roszczenia protokół z dnia 14 sierpnia 1957 r. sporządzony bez udziału przedstawiciela pozwanego.

Dochodzona przez powoda kwota stanowi równowartość 10% dodatku wypłaconego przez powoda jego pracownikom za wykonane w 1957 r. roboty w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Fakt wypłacenia przez powoda pracownikom takiego dodatku nie stanowi podstawy do żądania od inwestora zwrotu wypłaconych z tego tytułu sum. Zgodnie z instrukcją o kosztorysowaniu robót budowlano montażowych wydana przez Urząd Rady Ministrów w 1956 r. (pkt. 4, 1, 1, str. 12) w rozliczeniach pomiędzy wykonawcą a inwestorem dodatki do kosztu robocizny za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, przewidziane Układem Zbiorowym Pracy uwzględnione są w postaci współczynników.

Współczynniki takie stosuje się w przypadkach, gdy z projektu organizacji robót lub danych wyjściowych wynika konieczność wykonania robót w warunkach niebezpiecznych lub szkodliwych dla zdrowia.

**Podstawą do obciążenia inwestora dodatkowym wynagrodzeniem za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia stanowią więc ustalenia projektu organizacji robót lub danych wyjściowych.**

W spornym przypadku, jak wynika ze złożonych na żądanie Resortowej Komisji Arbitrażowej, dodatkowych wyjaśnień powoda — protokóły uzgodnień danych wyjściowych, spisane w okresie od września 1956 r. do lutego 1957 r. nie zawierają ustaleń w przedmiocie warunków pracy szkodliwych dla zdrowia, mimo, że szkodliwość ta wyłoniła się po raz pierwszy, jak oświadczył sam powód, w styczniu 1957 r., a więc jeszcze w okresie ustalania danych wyjściowych.

Ponadto powód niczym nie udowodnił, a nawet nie podniósł, że ustalone dane wyjściowe zostały następnie zmienione w trybie przewidzianym obowiązującymi przepisami (zarządzenie Nr 133 Przewodniczącego PKPG z dnia 14 czerwca 1954 r. — Biuletyn PKPG Nr 17, poz. 74 oraz pismo okólne Nr 121/KC Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z dnia 12 października 1955 r. — Biuletyn MBPrzem. Nr 20, poz. 124).

W tych warunkach Resortowa Komisja Arbitrażowa nie znalazła podstaw dla uwzględnienia żądań powoda i wniosek jego jako bezzasadny oddaliła.

**I — 628/58**

2. Początek biegu okresu gwarancyjnego dla podwykonawcy.

Wartość całego obiektu jako podstawa do ustalania obowiązku potrącania kaucji gwarancyjnej.

**Resortowa Komisja Arbitrażowa orzeczeniem z dnia**

26 czerwca 1959 r. ustaliła treść umowy obowiązującej strony.

z uzasadnienia

Pomiędzy stronami sporna jest treść § 6 pkt. 2 umów z dnia 7 kwietnia 1959 r. Nr rej. 601/20/I.S., 602/20/IZ/59 i 604/20/WS.

Powód kwestionuje zgłoszone przez powoda do postanowień zawartych umów zastrzeżenie dotyczące okresu gwarancyjnego i kaucji gwarancyjnej.

Zastrzeżenia te Resortowa Komisja Arbitrażowa uznała za nieuzasadnione.

W myśl § 55 ogólnych zasad umów okres gwarancyjny liczy się od daty odbioru końcowego lub od daty przekazania obiektu do użytku, jeżeli przekazanie to nastąpiło przed odbiorem końcowym lub wreszcie jeśli z winy inwestora odbiór końcowy obiektu nie nastąpił w terminie — okres gwarancyjny rozpoczyna się po upływie 20 dni od daty, w której gotowość obiektu do odbioru stwierdzona została zapisem w dzienniku budowy. Jak więc z powyższych przepisów wynika oraz zgodnie z wyjaśnieniami Biura Norm Budowlano-Montażowych — **bieg okresu gwarancyjnego zarówno dla podwykonawcy jak i dla generalnego wykonawcy rozpoczyna się od daty odbioru obiektu przez inwestora.**

Odnośnie stanowiska, które reprezentuje powód nie jest słuszne ani w świetle obowiązujących przepisów, ani merytorycznie. Przyjęcie bowiem, iż odpowiedzialność podwykonawcy z tytułu gwarancji za jakość wykonanych robót wygasa z upływem 12 miesięcy od daty przekazania przez niego robót generalnemu wykonawcy powodować by mogła w praktyce, niczym nie dającą się uzasadnić, ostateczną odpowiedzialność generalnego wykonawcy za roboty wykonane przez podwykonawcę przy pozbawieniu generalnego wykonawcy regresu do podwykonawcy.

Również nie trafne jest zastrzeżenie powoda w przedmiocie kaucji gwarancyjnej.

§ 56 ust. 3 Ogólnych Zasad Umów zezwala na nie potrącanie kaucji gwarancyjnej w przypadku, gdy wartość obiektu nie przekracza 300.000 zł.

**Potrącenie lub niepotrącenie kaucji uwarunkowane jest więc wartością całego obiektu, a nie wartością poszczególnych asortymentów robót na danym obiekcie.**

Stąd o potrącaniu lub nie potrącaniu kaucji gwarancyjnej także i w stosunkach pomiędzy podwykonawcą a generalnym wykonawcą przesądza wartość całego obiektu, na którym podwykonawca wykonuje zlecone mu roboty, a nie tylko wartość tych robót.

Również zatem i w tym przypadku stanowisko powoda nie znajduje uzasadnienia.

Prowadziłoby ono do tego, że generalny wykonawca musiałby własnymi środkami finansować potrąconą przez inwestora kaucję gwarancyjną, przypadającą zarówno od wartości robót wykonanych własnymi siłami generalnego wykonawcy jak i siłami podwykonawców.

Z powyższych zasad Resortowa Komisja Arbitrażowa uznała stanowisko pozwanego za uzasadnione i uwzględniając zgłoszone przez niego poprawki, ustaliła odpowiednio brzmienie spornych postanowień omawianych umów.

**III 14/59**

3. Obowiązek podwykonawcy do uczestniczenia w kosztach prowadzenia placówek kulturalno-oświatowych prowadzonych przez generalnego wykonawcę.

Orzeczeniem z dnia 6 lipca 1959 r. Resortowa Komisja Arbitrażowa zasądziła dochodzone roszczenie.

z uzasadnienia

Powód, jako generalny wykonawca zorganizował dla użytku pracowników własnych i podwykonawców placówki kulturalno-oświatowe przewidziane w uchwale nr 941 Prezydium Rządu z dnia 2.XII.1955 r. w sprawie zasad urządzania i finansowania placówek kulturalno-oświatowych (Monitor Polski Nr 127, poz. 1627). Koszty utrzymania i prowadzenia tych placówek za czas do dnia 30.9.1958 r. powód rozłożył na podwykonawców proporcjonalnie do planowanej ilości zatrudnionych pracowników. Pozwany zarzucił, iż roszczenie powoda jest pozbawione podstaw prawnych, bowiem w myśl powołanej przez niego uchwały nr 941 Prezydium Rządu obowiązek tak urządzenia, jak i pokrywania kosztów prowadzenia klubów pracowniczych ciąży na tych zakładach pracy które zatrudniają ponad 1.000 pracowników, zaś pozwany zatrudniał około 680 pracowników.

Pozwany nie prowadzi wspólnie z powodem żadnej instytucji kulturalno-oświatowej, wyraził jednak zgodę na poniesienie stosunkowej części kosztów związanych z prowadzeniem na terenie hoteli w Pleszowie zakładowego klubu, radiowęzła i biblioteki obliczonej w stosunku do ilości mieszkających w hotelach pracowników t.j. w stosunku do około 230 osób. Podanej przez powoda globalnej wysokości kosztów w wysokości 540 tysięcy zł, pozwany nie kwestionuje.

Resortowa Komisja Arbitrażowa nie podzieliła poglądu pozwanego i stanęła na stanowisku, **że plac budowy, niezależnie od tego czy zatrudnieni tu robotnicy są pracownikami jednego, czy kilku przedsiębiorstw, stanowi zakład pracy w rozumieniu uchwały Nr 941.** Z takiego ujęcia wynika obowiązek zorganizowania i udostępnienia wszystkim, a nie tylko niektórym pracownikom, odpowiednich placówek kulturalno-oświatowych.

Przerzucenie całego ciężaru utrzymania finansowego tych placówek na generalnego wykonawcę, byłoby sprzeczne z zasadami rozrachunku gospodarczego. Generalny wykonawca powinien uzgodnić z podwykonawcami plan inwestycyjny w tym zakresie i ustalić plan kosztów utrzymania tak, aby podwykonawca mógł w swoim planie finansowym przewidzieć odpowiednie sumy na pokrycie kosztów prowadzenia placówek kulturalno-oświatowych w stosunku do ilości zatrudnionych pracowników. W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionuje wysokości globalnego kosztu.

Niesłuszne jest stanowisko pozwanego, iż rozliczenie między nim, a generalnym wykonawcą powinno się opierać na ilości pracowników mieszkających w hotelach robotniczych. Urządzenia kulturalno-oświatowe są przewidziane i dostępne dla wszystkich zatrudnionych bez względu na to gdzie mieszkają.

**Podział ciężarów z tego tytułu między poszczególnymi przedsiębiorstwami musi więc odpowiadać stosunkowi ilości zatrudnionych pracowników.**

W tym stanie rzeczy Resortowa Komisja Arbitrażowa uznała roszczenie powoda za uzasadnione i zasądziła na jego rzecz dochodzoną kwotę.

**I—94/59**

4. Obowiązek zapłaty przez generalnego wykonawcę należności podwykonawcy w przypadku, gdy inwestor, który w myśl umowy pomiędzy generalnym wykonawcą a podwykonawcą należność tę miał pokryć bezpośrednio — nie wykonał tego.

Resortowa Komisja Arbitrażowa orzeczeniem z dnia 8 lipca 1959 roku zasądziła dochodzone roszczenie.

z uzasadnienia

Powód — podwykonawca dochodzi od pozwanego — generalnego wykonawcy 32.242,60 zł niedopłaconych z tytułu czterech faktur Nr 100/S/3/58, 1/S/1/58, 53/S/1/58 i 774/S/57, dotyczących robót instalacji c. o. wykonanych na budowie Cieplarni.

Pozwany nie kwestionuje ani faktu wykonania robót, ani ich wartości.

Również niesporne jest między stronami, iż roboty powód wykonał zgodnie z dokumentacją.

Pozwany zgłosił jedynie zarzut braku legitymacji biernej i powołał się na zawartą między stronami umowę, w myśl której należność za wykonane przez powoda roboty opłacać miał bezpośrednio inwestor.

Zgłoszony przez pozwanego zarzut braku legitymacji biernej Resortowa Komisja Arbitrażowa uznała za nietrafny.

**Postanowienie zawartej przez strony umowy, w myśl której za roboty wykonane przez powoda należność zapłacić miał inwestor nie pozbawia powoda prawa dochodzenia należności od pozwanego generalnego wykonawcy.**

Postanowienie to nie jest bowiem niczym innym jak przyrzeczeniem przez pozwanego, iż świadczenie należne powodowi za wykonane przez niego roboty spełni osoba. . . . . . — inwestor.

Skoro jednak inwestor świadczenia tego nie wykonał, pozwany w myśl art. 91 k.z. obowiązany jest sam spełnić to świadczenie i zaspokoić roszczenie powoda.

W tych warunkach Resortowa Komisja Arbitrażowa uznała żądanie wniosku za zasadne i zasądziła od pozwanego o dochodzoną kwotę.

**I — 1150/58**

5. Niemożność stosowania § 42 ogólnych zasad umów o roboty budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 4 z 1957 r., poz. 28) w przypadku, gdy pomysł racjonalizatorski wykonawcy stanowi naruszenie przepisów bhp.

Resortowa Komisja Arbitrażowa orzeczeniem z dnia 8 września 1959 r. zasądziła roszczenie dochodzone powództwem głównym i wzajemnym.

z uzasadnienia

Powód wykonywał na zlecenie pozwanego roboty inżynieryjne (drogowe i wodno-kanalizacyjne) na trzech obiektach.

Przy wykonywaniu tych robót powód nie oszalował wykopu do czego w myśl projektu i przepisów bhp był zobowiązany.

Inspektor nadzoru zapisami w dzienniku budowy (str. 10, zapis z dnia 9.10.1957 r., str. 17 zapis z dnia 17.10.1957 r.) żądał ścisłego przestrzegania przepisów bhp. Powód nie zastosował się do tego i ani nie oszalował wykopu, ani nie zastosował pochyłych skarp, a w fakturze policzył należność tak jakby szalowanie było wykonane.

Inwestor początkowo zapłacił należność, a następnie w lutym 1958 r. obciążył pozwanego fakturą obejmującą zwrot należności za szalowanie.

Z kolei pozwany wobec nie zwrócenia mu tej kwoty przez powoda, potrącił ją powodowi z faktury Nr 2882 i 3—3261 wystawionych za roboty wykonane na dwóch pozostałych obiektach. Powód skierował sprawę do arbitrażu. Pozwany przeciwstawił początkowo zarzut potrącenia, a następnie zgłosił powództwo wzajemne.

Resortowa Komisja Arbitrażowa uznała powództwo główne za zasadne.

Pozwany nie przeczy, że roboty objęte fakturami Nr 2882 i 3—3261 zostały wykonane i nie kwestionuje ich wartości. Wobec obowiązku rozliczenia robót budowlano-montażowych obiektami, co wynika z § 54 ust. 1 ogólnych zasad umów (Monitor Polski Nr 4 z 1957 r., poz. 28) potrącenie należności przypadającej pozwanemu z innych obiektów nie jest dopuszczalne.

W tym stanie rzeczy dochodzoną przez powoda kwotę należało zasądzić wraz z przypadającymi kosztami i odsetkami.

Rozpatrując powództwo wzajemne Resortowa Komisja Arbitrażowa doszła do przekonania, iż pobrana przez powoda kwota za szalowanie wykopu nie należy mu się. Powód powołał się wprawdzie na to, iż jest to zastosowany przez niego pomysł racjonalizatorski, który w myśl § 42 powołanych ogólnych zasad umów uprawnia go do pobrania należności w wysokości ustalonej kosztorysem umownym.

Ze stanowiskiem tym nie można się zgodzić.

**Pomysł racjonalizatorski nie może polegać na nie przestrzeganiu przepisów bhp,** a takie było właśnie postępowanie powoda w omawianym przypadku.

**Powód nie może odnieść zysku wskutek zastosowania pomysłu, będącego w istocie swojej czynnością niedozwoloną przez prawo.**

W tych warunkach kwotę wynikającą z powództwa wzajemnego należało zasądzić wraz z odsetkami i kosztami.

**I — 790/58**

---

**KOMUNIKAT I**

**W Dzienniku Ustaw ogłoszono:**

**w nr 65 z 7.XII.59 r. poz. 393** rozporzadzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24.XII.59 r. w sprawie postępowania przy ustalaniu prawa do świadczeń i zasad wypłaty świadczeń przewidzianych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin;

**w nr 68 z 18.XII.59 r. poz. 421** rozporządzenie Rady Ministrów z 7.XII.59 r. w sprawie nadzoru urzędów górniczych nad kopalniami prowadzącymi roboty górnicze dla celów naukowo-badawczych, doświadczalnych i ochrony zabytków;

**w nr 69 z 19.XII.59 r. poz. 433** ustawę z 10.XII.59 r. o sfinansowaniu zwiększonych nakładów inwestycyjnych w 1959 r.

**W Monitorze Polskim ogłoszono:**

**w nr 101 z 17.XII.59 r. poz. 541** zarzadzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z 11.XII.59 r. w sprawie trybu postępowania organów zatrudnienia w zakresie przyjmowania oświadczeń od pracowników podejmujących zatrudnienie, nie posiadających legitymacji ubezpieczeniowych.

---

**KOMUNIKAT II**

**Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:**

**Zarządzenia Ministra:**

nr 285 z 14.X.59 r. znak: OR4-9/59 w sprawie zmiany zarządzenia o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Fabryka Rur Cementowo-Azbestowych w Budowie;

nr 323 z 1.XII.59 r. znak: OR4-7/59 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych — Żużlobeton Będzieńsko;

**nr 329 z 14.XII.59 r. znak: OR3-13/59** w sprawie utworze-

nia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego Petrobudowa;

nr 330 z 15.XII.59 r. znak: ZB2-I/59 w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i usługowych branży metalowej;

nr 332 z 16.XII.59 r. znak: OR3-52/59 w sprawie przekazania żwirowni w Stanisławicach;

nr 333 z 18.XII.59 r. znak: OR4 61-3/59 w sprawie przekazania zakładu „Wilcza Góra";

nr 336 z 18.XII.59 r. znak: GM/2/9-11/308/59 w sprawie oszczędnego gospodarowania wodą.

**Okólnik Ministra:**

nr 57 z 15.XII.59 r. znak' GM/2/9-12/62/59 w sprawie pracy w okresie świątecznym w miesiącu grudniu 1959 r. i w miesiącu styczniu 1960 r.

**Okólnik Ministrów: Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Gospodarki Komunalnej**

z 22.XII.59 r. w sprawie jednolitej sprawozdawczości z oddanych do użytku obiektów PI-59.

**Pisma okólne Ministerstwa:**

nr 49 z 17.XII.59 r. znak: ZB2-I/59 wytyczne w sprawie wprowadzania zasad wynagradzania robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych i usługowych branży metalowej;

nr 50 z 21.XII.59 r. znak: ZP4/RS-2-2/59 w sprawie zmian stawek żywienia w placówkach opieki nad dzieckiem oraz odpłatności za korzystanie z urządzeń opieki nad dzieckiem.


REDAKCJA I ADMINISTRACJA
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5
Telefon Redakcji:
Centrala 21-05 wewn. 585
Telefon Administracji:
Centrala 21-05 wewn. 424

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczych egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, — Biuro Budżetowo-Gospodarcze nr 1529-91-867, cz. 6, Dz. 5. Rozdz. 19".

Cena zł 2.

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Nakład 6020 egz. Zam. 1/60. C-23.

# SKOROWIDZ ALFABETYCZNY

## DO DZIENNIKA URZĘDOWEGO

## MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWI

## ROK 1959

Skróty ... nik, I — instrukcja, P.s ... pismo okólne, P...

Cyfry p... sza numer Dziennika Ur...

Akty n... w Dzienniku Urzędow... daty i numeru ... ńcu numeru; w skorowid... ../II.

Akty n... staw i w Monitorze P... lub M.P. nr...,

Akty w... dane w komunikacie w ... Dz. U. nr .../60, M...

**ABSOLWE...**

— śred... rudnienie przed... nr 13/II

— zatru...

**AKTY NO...**

— reso... ch Z — nr...

— uzga... nr 7/II

**ANALIZA**

— okre... rzemysłu mine...

— rocz... resortu i pr...

**AMORTYZ...**

— środ... anie sta- wek...

**ARBITRAŻ...**

— orze... ej K — nr 2...

— upos... Resorto- wej ... z. 459

**ARMIA RA...**

— robo... na zle- ceni...

— zaop... 20/II

**ATMOSFERYCZNE WARUNKI**

— przerwy w pracy M.P. nr 2/60, poz. 9

**BANKI**

— finan... udziału w op... 1961— 1965...

**BARAKI**

— w R...

**BAZY**

— trans... do ce- lów...

— woje... nych — rozw...

**BETONIAR...**

— w G...

— Prol... /II

— w ... ątkowych K —...

**BEZPIECZ...**

— wyk... dla zdro- wia... dodatku spe...

— w ... ia K — nr...

— za ... ch — do- dat...

**BIBLIOT...**

— zak... ów Z — nr...

**BIEGLI**

— ksi... czeń K — nr 3/II

— w komisjach rewizyjnych — wynagradzanie Z — nr 1/3

**BILANS**

— siły roboczej w latach 1959—1965 w województwie katowickim K — nr 14/II

2. Postanowienia ust. 1 nie dotyczą pracowni projektowych przedsiębiorstw podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i przez niego nadzorowanych, powołanych zgodnie z § 1 ust. 4 i § 7 zarządzenia nr 98 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1958 r. w sprawie organizacji projektowania w budownictwie państwowym (Mon. Pol. nr 41, poz. 233) do wykonania prac projektowych dla potrzeb danego przedsiębiorstwa.

§ 2. Nieprzyjęc... pro-
jektowej, nie od... zia-
łania biura pro... ne,
nie uważa się za ...

§ 3. 1. Zobowi... ów,
w przypadkach ... ro-
jektową nie wch... do:
1) wskazywania ... te-
matu biura ... w-
nictwa i Prze... zez
niego nadzoro...
2) kierowania za... nia
Budownictwa ... do
przyjęcia dan... ie-
niem o tym ... Bu-
downictwa.

2. Zobowiązuje się Dyrektora Zarządu Projektowania Budownictwa do wskazywania zainteresowanym jednostkom gospodarczym, ubiegającym się o ulokowanie swego zamówienia na prace projektowe w zakresie budownictwa, biur projektów właściwych dla danego zamówienia.

§ 4. 1. Odmowa powinna być udzielona na piśmie z podaniem jej powodu.

2. Odpis u... biuro projektów przesyła
niezwłocznie ... a i do
swej jednost...

§ 5. Tryb ... okól-
nikiem, nie ... orien-
tacyjny kosz... e prze-
kracza kwot...

§ 6. Wyk... wi Bu-
downictwa ... ch oraz
przez niego ... niku do
okólnika.

§ 7. Okól... sierpnia
1959 r.

...STER
...Kopeć

...a Budow-
...lowlanych

**...BIUR PROJEK...**
**...wa i Przemys...**
...dzień 1 sierp...

| L. p. | | | |
|---|---|---|---|
| 1 | | | |
| 1 | Warszav... Budown... kowsk... ...rszał- | Za... S... | Warszawa, |
| 2 | Wrocław... Budown... ...cka 19 | | |
| 3 | Gliwick... Budown... Trzod... ...arcina | | |
| 4 | Krakow... Budown... ...ole 17 | | |
| 5 | Poznań... Budown... ...ka 10 | | |
| 6 | Bydgosk... Budown... ska 2... ...ellon- | | |
| 7 | Szczecin... Budown... ...ska 5 | | |
| 8 | Gdański... słoweg... ...zemy- | | |
| 9 | Łódzkie Biuro Projektów Budownictwa Przemysłowego, Łódź, Kopcińskiego 20 | „ | |
| 10 | Biuro Projektów Urządzeń Wodnych Budownictwa Przemysłowego, Warszawa, Grójecka 70a | „ | |